

Sygn. akt VIII C 280/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2015 r. w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko M. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz M. P. kwotę 512,18 zł (pięćset dwanaście złotych i osiemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 280/15

UZASADNIENIE

W dniu 16 stycznia 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wytoczył przeciwko pozwanej M. P. powództwo o zapłatę kwoty 1.993,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 327,78 zł – od dnia 18 września 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 1.665,91 zł – od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż pierwotny wierzyciel zawarł z pozwaną umowę sprzedaży nieruchomości położonej na osiedlu (...) przy ul. (...) w Ł.. W umowie sprzedaży zastrzeżono, że do czasu przekazania sieci (...) pozwana obowiązana jest uiszczać opłaty za zużyta wodę i odprowadzone ścieki na potrzeby indywidualne na podstawie wskazań wodomierza. Odczytu wodomierza głównego dokonywał (...) i na jego podstawie wystawiał na rzecz pierwotnego wierzyciela fakturę. Następnie pierwotny wierzyciel dokonywał odczytów wodomierzy indywidualnych i w ten sposób określał ilość zużytej indywidualnie wody i odprowadzonych ścieków. Rozliczenie dokonywane było w okresach kwartalnych w oparciu o stawki stosowane przez (...). W oparciu o dokonane odczyty pierwotny wierzyciel wystawił na rzecz pozwanej fakturę, czyniąc to 10 września 2014 roku na kwotę 323,24 zł. Pozwana nie uiszczała kwoty wynikającej z w/w faktury. Ponadto strona pozwana obowiązana była, zgodnie z treścią umowy sprzedaży nieruchomości, do ponoszenia kosztów związanych ze zużyciem wody na potrzeby ogólne, proporcjonalnie do posiadanych domów. Rozliczenia w powyższym zakresie były przeprowadzane dwuetapowo, w pierwszym poprzez obciążenie zarządzającą osiedlem firmę (...) w oparciu o odczyt dwóch wodomierzy, a następnie poprzez jednorazowe obciążenie mieszkańców za pozostałą ilość zużytej wody za okres od dnia 1 stycznia 2009 roku do dnia 6 maja 2014 roku. Z uwagi na fakt, iż zużycie wody na potrzeby ogólne było znacznie większe niż zużycie wynikające ze wskazań dwóch wodomierzy, należało dokonać dodatkowego rozliczenia. Ponadto powód wskazał, że od dnia 1 stycznia 2009 roku mieszkańcy osiedla mogli domagać się od (...) zawarcia z nimi umów na dostawę wody, co uczynili jednak dopiero w dniu 6 maja 2014 roku, na skutek czego powód poniósł szkodę. Następnie w dniu 29 września

2014 roku pierwotny wierzyciel wystawił notę obciążeniową wskazując w niej kwotę 1.665,91 zł jako odszkodowanie za zużytą wodę na potrzeby ogólne za okres od dnia 1 stycznia 2009 roku do dnia 6 maja 2014 roku. Uzasadniając swoją legitymację czynną strona powodowa podniosła, iż w dniu 9 stycznia 2015 roku nabyła wierzytelność względem pozwanych od pierwotnego wierzyciela S. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) PHU.

W odpowiedzi na pozew pozwana M. P. wniosła o oddalenie powództwa w zakresie kwoty 1.665,91 zł, uznała powództwo w zakresie kwoty 323,24 zł. W uzasadnieniu wskazała, że wpłaciła na rzecz powoda uznaną kwotę. Nadto wskazała, że roszczenie w pozostałej części nie jest udowodnione zarówno w zakresie jego podstawy jak i wysokości, a nadto jest przedawnione za okres przed 28 stycznia 2012 r.

Pismem procesowym z dnia 19 lutego 2015 roku, powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 323,24 zł.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 323,24 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2008 roku pierwotny wierzyciel S. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) PHU z siedzibą w Ł. zawarł z pozwaną M. P. umowę sprzedaży (...) części nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem (...) o obszarze 11arów 72m², usytuowaną w obrębie osiedla (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą nr Kw (...) wraz z wybudowanym na tej działce domem wraz z garażem.

W umowie strony zastrzegły, że kupująca zobowiązuje się zawrzeć stosowne umowy z gestorami sieci wodno-kanalizacyjnej, gazowej, energii elektrycznej, które pozwolą im rozliczać się indywidualnie za zużyte media. Ponadto w umowie postanowiono, że sprzedający pozostaje wyłącznym właścicielem naniesień na gruncie w postaci sieci wodociągowej kanalizacji sanitarnej i kanalizacji deszczowej, ułożonych na terenie osiedla, do czasu przekazania tych sieci Miastu Ł.. Do momentu przekazania sieci, w przypadku konieczności ponoszenia przez sprzedającego opłat za wodę i ścieki na rzecz (...) zużyte przez kupującą, strony rozliczać się miały na podstawie wskazań zamontowanego na przyłączy wodociągowym do domu indywidualnego podlicznika, według aktualnych stawek stosowanych przez (...). Ponadto kupującą, jako współwłaścicielkę części wspólnych, a jednocześnie właścicielkę domu, obciążał obowiązek ponoszenia kosztów zwianych ze zużyciem wody na potrzeby ogólne, proporcjonalnie do posiadanych domów na osiedlu.

(umowa sprzedaży k. 10-13, okoliczności bezsporne)

Zgodnie z zawartą umową pierwotny wierzyciel dostarczał wodę do nieruchomości, o której mowa wyżej, oraz odprowadzał z jej terenu ścieki, przy czym dostawca w/w usług był Zakład (...) w Ł..

W dniu 10 września 2014 roku pierwotny wierzyciel wystawił na pozwaną fakturę VAT nr (...)//14/W, opiewającą na kwotę 323,24 zł, z tytułu zużycia wody i odprowadzenia ścieków za okres od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia 06 maja 2014 roku, z terminem płatności do dnia 17 września 2014 roku.

(faktura VAT wraz z potwierdzeniem odbioru k.15-16, okoliczności bezsporne)

W dniu 29 października 2014 roku pierwotny wierzyciel wystawił na pozwaną notę obciążeniową nr (...), opiewającą na kwotę 1.665,91 zł, z tytułu odszkodowania za zużytą wodę na potrzeby ogólne za okres od dnia 01 stycznia 2009 roku do dnia 06 maja 2014 roku. Jako termin płatności wskazano 12 listopada 2014 roku.

(nota obciążeniowa wraz z potwierdzeniem odbioru k. 17-18)

W dniu 6 maja 2014 roku firma reprezentująca mieszkańców osiedla (...), zawarła z Zakładem (...) w Ł. umowę o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla nieruchomości położonych na tym osiedlu.

(okoliczności bezsporne)

W dniach 9 stycznia 2015 roku i 10 stycznia 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarł ze S. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) PHU z siedzibą w Ł. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec pozwanej M. P..

W załącznikach do umowy cesji łączne zadłużenie dłużników zostało określone na kwotę 1.993,69 zł.

(umowa zbycia wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 k. 8-9, okoliczności bezsporne)

W dniu 11 lutego 2015 roku pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 323,24 zł tytułem spłaty faktury numer (...)/14/W

(potwierdzenie wpłaty –k.57, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu instalacji sieci na okoliczność czy osiedlowa sieć wodociągowo-kanalizacyjna była wykonana w sposób prawidłowy umożliwiający jej przyłączenie do sieci miejskiej, bowiem w ocenie Sądu dowód ten pozostawał bez związku z wysokością kwoty dochodzonej przez powoda. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości na okoliczność, że wyciągi z ksiąg rachunkowych firmy (...) znajdują swoje oparcie w księgach rachunkowych tego przedsiębiorstwa, bowiem dowody te również w ocenie Sądu nie zmierzały do wykazania wysokości kwoty dochodzonej pozwem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, w zakresie po modyfikacji pismem procesowym z dnia 19

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pierwotny wierzyciel zawarł z pozwaną umowę sprzedaży części nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), usytuowaną w obrębie osiedla (...), wraz z wybudowanym na tej działce domem wraz z garażem. Strony nie kwestionowały także postanowień umowy sprzedaży dotyczących kwestii zaopatrzenia w/w nieruchomości w wodę oraz odprowadzenia z jej terenów nieczystości, które to usługi były świadczone przez Zakład (...) w Ł.. W konsekwencji należało przyjąć, iż nabywcę nieruchomości obciążał koszt indywidualnego zużycia wody oraz odprowadzenia nieczystości, jak również koszt zużycia wody na potrzeby ogólne, który był ponoszony przez wszystkich współwłaścicieli części wspólnych proporcjonalnie do posiadanych przez nich domów na osiedlu (...). Jak wynika z umowy sprzedaży oraz twierdzeń powoda, które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, podstawę rozliczeń stron w omawianym zakresie stanowiły wskazania wodomierzy zainstalowane zarówno dla poszczególnych nieruchomości, jak i dla całości terenu osiedla, przy czym rozliczenia te były dokonywane w oparciu o stawki obowiązujące w (...) oraz faktury wystawiane przez pierwotnego wierzyciela.

Wnosząc o oddalenie powództwa w zakresie kwoty 1.665,91 zł pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia przez powoda zasadności żądania w/w wysokości oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu podzielić należy stanowisko pozwanej, że powód nie udowodnił, że za okres od 01 stycznia 2009 roku do 06 maja 2014 roku koszty zużycia wody na potrzeby ogólne przypadające na pozwaną wyniosły kwotę 1.665,91 zł. Powód nie wykazał bowiem, iż nota obciążeniowa, na podstawie której domagał się zapłaty w/w kwoty, została wystawiona za faktycznie zużytą wodę, co w konsekwencji daje podstawę do wniosku, że powództwo w omawianej części zasługiwało na oddaleniu.

Rozważania w powyższym zakresie należy rozpocząć od podkreślenia, że treść umowy sprzedaży, jak również twierdzenia powoda, dają podstawę do wniosku, że podstawę rozliczeń pozwanej (zarówno tych indywidualnych, jak i za zużycie wody na potrzeby ogólne) stanowiły wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego. Taki sposób rozliczania usługobiorców przez Zakład (...) w Ł., a więc podmiot, który dostarczał wodę na osiedle (...), w przypadku, gdy nieruchomość jest wyposażona w wodomierz, jest przy tym wiedzą powszechnie znaną, a więc nie wymagającą żadnego dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.). Jedynie na marginesie podniesienia wymaga, iż ustalanie ilości wody dostarczanej do nieruchomości w oparciu o wskazania wodomierza jest wymogiem ustawowym, wynikającym z art. 27 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. 2015, poz. 139, j.t.).

W kontekście powyższego należy przyjąć, że podstawą wystawienia faktury/noty obciążeniowej winny być wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego, czyli w omawianym przypadku odczyt wodomierza. Sama zaś faktura VAT/nota obciążeniowa nie stanowi dowodu na wysokość zużycia wody. W przeciwnym razie pierwotny wierzyciel mógłby wystawiać dokumenty księgowe na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić ich zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści faktury/noty obciążeniowej, powód, jako nabywca wierzytelności, mógłby skutecznie dochodzić zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak jednak nie jest, albowiem faktura VAT/nota obciążeniowa, tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też dokumenty te, o ile nie zostały podpisane przez dłużnika, należy uznawać za dokumenty obejmujące wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Tylko w takim zakresie dokument przedstawiony przez powoda nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, zwłaszcza w sytuacji, gdy strona pozwana zakwestionowała wysokość zużycia, jest nikła. Sąd Rejonowy podziela przy tym w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku (II CNP 129/07, LEX nr 621237), iż nie sposób, w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne (tak też: wyrok SA w Białymstoku z dn. 9.01.2014 r., I ACa 622/13, LEX nr 1425358, wyrok SO w Krakowie z dn. 6.12.2013 r., XII Ga 412/13, LEX nr 1715416; wyrok SO w Gdańsku z dn. 7.07.2011 r., III Ca 126/11, LEX nr 1713955). Wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana. Pozwana zakwestionowała wysokość zużycia wody wskazaną przez powoda, powód winien zatem złożyć stosowne wnioski dowodowe na powyższą okoliczność faktyczną, skoro była ona sporna, chociażby poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci protokołu odczytu wodomierza, czego powód jednak nie uczynił. Podkreślenia wymaga przy tym, że z przedstawionych przez powoda dokumentów nie wynika, aby pozwana miała możliwość zapoznania się z treścią protokołu odczytu wodomierza. Żądania pozwu nie dowodzi także załączona do omawianej noty tabela nr 2. W przedłożonym zestawieniu wykazano bowiem wyłącznie ogólną wartość zużycia wody za dany rok, bez podania jednak wskazań wodomierza oraz stawek, w oparciu o które wartość ta została ustalona. Sam sposób rozliczenia wody zużytej na potrzeby ogólne, określony w treści umowy sprzedaży, jest bardzo nieprecyzyjny. Sprzedający nie określił bowiem jak rozumieć sformułowanie „koszty związane ze zużyciem wody na potrzeby ogólne ponosić będą wszyscy współwłaściciele części wspólnych, a jednocześnie właściciele domów, proporcjonalnie do posiadanych domów na osiedlu (...)”. W szczególności nie wiadomym jest, czy podstawą rozliczenia jest dom, rozumiany jako budynek, czy też np. jego powierzchnia.

Mając na względzie poczynione wyżej rozważania zasadnym jest przyjęcie, że powód nie wykazał, że sporna nota obciążeniowa została wystawiona na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego odczytanych przez uprawnioną osobę i w konsekwencji, że wysokość dochodzonego roszczenia została udowodniona. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Na powodzie spoczywał w przedmiotowej sprawie ciężar udowodnienia

tego, że przysługuje mu wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem, w tym, że sporna nota obciążeniowa została wystawiona na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego odczytanych przez uprawnioną osobę, a nadto, że wskazana w jej treści kwota odpowiada rzeczywistemu zużyciu wody na potrzeby ogólne, który to fakt pozwany kontestował podważając wysokość wystawionej noty. Powyższe okoliczności faktyczne nie zostały przez powoda udowodnione.

Zwrócić również należy uwagę na podstawę dochodzenia przez powoda kwoty 1.665,91 zł. W nocie obciążeniowej pierwotny wierzyciel wskazał, że wpisana tam kwota stanowi odszkodowanie za zużytą wodę na potrzeby ogólne. Powód dochodząc zapłaty odszkodowania winien zatem wykazać szkodę, winę po stronie pozwanej i jej bezprawne działanie oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a działaniem pozwanej. Powód nie wykazał żadnego z tych elementów. Co więcej, powód w uzasadnieniu pozwu wskazał, że na terenie osiedla znajduje się 18 ujęć wody nieopomiarowanych, a zatem pozwana jak i inni mieszkańcy nie mieli żadnego wpływu na ilość zużywanej na potrzeby osiedla wody.

Niezasadny okazał się natomiast podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń, jako że roszczenie objęte przedmiotowym powództwem (tj. roszczenie zapłaty należności za wodę) jest niewątpliwie roszczeniem o świadczenie okresowe, polega ono bowiem na przekazywaniu określonej kwoty pieniężnej w oznaczonych odstępach czasu. W ocenie Sądu w omawianej sprawie brak było podstaw do zastosowania terminu dwuletniego przewidzianego w art. 751 pkt 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Co prawda umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzenie ścieków jest uznawana w orzecznictwie za umowę o świadczenie usług (tak m.in. wyrok SN z dn. 5.04.2006 r., I CSK 149/05, LEX nr 182962), to jednak jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 roku (I ACa 664/12, OSAB 2012/4/9-14), w art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę..., ustawodawca określił treść przewidzianej w niej umowy oraz jej strony, co prowadzi do wniosku, iż ustawa ta reguluje elementy przedmiotowo istotne stosunku prawnego nią objętego, a tym samym przepis art. 750 k.c. nie może mieć zastosowania do umów zawieranych na jej gruncie.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Termin wymagalność roszczenia nie posiada definicji ustawowej, w literaturze przedmiotu przyjmuje się jednak, iż przez wymagalność roszczenia powinno się rozumieć dzień, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania (por. Komentarz do art. 120 Kodeksu cywilnego, A. Jedliński i inni, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna. WKP, 2012). W tożsamy sposób pojęcie to jest rozumiane na gruncie judykatury, gdzie przyjmuje się, że roszczenie staje się wymagalne wówczas, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (por. m.in. wyrok SN z dn. 12.02.1991 r., III CRN 500/90, OSNC 1992/7-8/137). W kontekście twierdzeń pozwu, które nie były w omawianym zakresie kwestionowane przez stronę pozwaną, należało zatem przyjąć, iż roszczenie o zapłatę kosztów zużycia wody na potrzeby ogólne za lata 2009-2014 stało się wymagalne dopiero z chwilą wystawienia przez pierwotnego wierzyciela noty obciążeniowej, a więc w dniu 29 października 2014 roku. Jak bowiem wynika z treści pozwu, rozliczenie wody zużytej na potrzeby ogólne było dokonywane dwuetapowo: w pierwszym etapie poprzez kolejne, okresowe, obciążanie należnościami za wodę zarządzającej osiedlem firmy (...), w drugim etapie poprzez jednorazowe obciążenie mieszkańców za pozostałą ilością zużytej wody za okres od dnia 1

stycznia 2009 roku do dnia 6 maja 2014 roku. To zatem rozliczenie dokonywane w drugim etapie stanowiło podstawę rozliczenia mieszkańców osiedla, w tym pozwanego, a wcześniejsze odczyty miały na celu wyłącznie obciążenie firmy zarządzającej osiedlem. Mając na uwadze powyższe rozważania oczywistym jawi się wniosek, iż dochodzone przez powoda roszczenie nie uległo przedawnieniu, przedmiotowe powództwo zostało bowiem wytoczone w dniu 16 stycznia 2015 roku, a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Strona powodowa wygrała sprawę w 83,80 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 30 zł i obejmowały opłatę sądową od pozwu w tejże wysokości. Z kolei koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie 617 zł i obejmowały: opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa pełnomocnika w kwocie 600 zł. Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 512,18 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.